

Братята.

Вечарта подъ съдата она лоза ~~където бъше седнала въ оня денъ ръзвата~~
~~хека на Рълка~~, ~~хълмъжийският пиневаки~~ вечареше чорбаджи Рълко
 съ синоветъ си. Това място бъше на средата на послания съ плохи дворъ, обрасло съ
 тръва като килимъ, която се поеше отъ чепмата по буболеше отъ страна подъ
 кичестата стара ябълка. Закаченъ на нея Фелеръ съ свещъ разливаше ленива светли
 на около. Вечарта бъше топла приятна, небето се разтилаше надъ тъхъ звездитъ
 се смъеха оторъ, щурци скрибучеха, а нъкале въ гранината, която бълехаха ^{съ} замъ
 аше северната частъ на чорбалкийския дворъ ограденъ висока ограда, пълна славей.
 На посланта съ бъла покривка маса стоеше въ средата самъ чорбалкията, отъ дясното
 бъше Петърътъ лъбо – Станко а насреща мястото на Груйо оставаше празно. Той
 на бъше си дошелъ още отъ Поганово кадето си бегликъ и бща
 му тревожно гледаше кака той ще си дойде. ~~Хълмъжийски~~ Стана къстно и чорбалки
 Рълко реши да не го чакатъ па и не той му бъше сега въ умътъ. Внезапното пристига
 гание на синоветъ му което идено въ едно неудобно време предъ срещата съ Зоя,
 пристъвието на големия му синъ стършено непознатъ за башата гокараше да бъде
 наспокоенъ. Няя вечеръ чорбаджи Рълко не получаше на себѣ си: той чакаше да заго
 върътъ синоветъ му ~~пакъжийския~~ за та ~~коих~~ че тъхните мисли и разбере
 какви сѫ сега тѣ. Особено го интересуваше Петъръ. Той се питаше защо момъкътъ си
 лийде въ бащиня си домъ чакъ сега следъ като е прекаралъ пълъ животъ при дѣла си
 и какви съображения сѫ го заставили да направи това. Да попита го попита самъ
 не се решавеше и чакаше самъ той да заговори, тъй че гореше отъ любопитство.
 Разговора се въртеше все около новитъ впечатления на братята отъ Пловдивъ. Гово
 реше Станко а Петъръ мълчеше.

– Живо здраво ли е дѣло Стефанаки – попита Станко.

Стария направи недоволно лице. – Здравъ е – неохотно отговори той – но много е
 остатълъ. Отълавна не съмъ го виджалъ. Отъ какъ при него доиде бълдъза му. –

– Чувахъ за тая гъркиня. Нали Зоя я казватъ? –

– Тъй. Зоя – Кой ти каза тебъ? –

– Получихъ отъ Груйа ~~пинди~~ три дена преди да си тръгна едно писъмце. Много
 любопитно и неразбрано. Пишеше тамъ за нея – усмихна се Станко.

Баша му наостри уши. – Приказватъ хорскитъ езини. каквото сѫ щать. Де можешъ ги
 спрѣ-каза стария. – Ами какво ти пишеше той тамъ? –